



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **V.Z.**
státní občan Republiky Kosovo
t. č. Věznice Heřmanice
P. O. Box 2, 713 02 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2017, č. j. MV-139900-4/SO-2016,
ve věci zrušení trvalého pobytu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

I. Vymezení předmětu řízení

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 15. 2. 2017 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 1. 2017, č. j. MV-139900-4/SO-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl na základě odvolání žalobce změněn výrok I. a potvrzen výrok II. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“) ze dne 6. 9. 2016, č. j. OAM-2582-21/ZR-2013, jímž bylo ve výroku I. podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) a písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu a ve výroku II. podle ustanovení § 77 odst. 3 ZPC mu byla stanovena lhůta k vycestování. Současně s napadeným rozhodnutím se žalobce domáhá rovněž zrušení rozhodnutí Ministerstva.

II. Žalobní důvody

2. Žalobce zprvu namítá, že napadené rozhodnutí je zatíženo formální vadou, která způsobuje jeho neurčitost a nepřezkoumatelnost; ve výrokové části ani v odůvodnění není povolení k trvalému pobytu identifikováno ani číslem jednacím či spisovou značkou, ani datem jeho vydání či označením orgánu, který povolení vydal. Z napadeného rozhodnutí tak není patrné, jaké povolení k trvalému pobytu je vlastně ve správním řízení rušeno. Žalobce rovněž uvádí, že se žalovaná nevyjádřila k délce lhůty k vycestování, přičemž má za to, že lhůta je vzhledem k délce jeho pobytu na území ČR, absentujícímu zázemí v Kosovu a citovým vazbám v ČR, nepřiměřená, když lze udělit lhůtu dvojnásobnou.
3. Žalobce dále namítá, že v jeho věci nebyly splněny předpoklady k tomu, aby mu mohlo být odejmuto pobytové oprávnění. Žalobce nepopírá, že byl soudy ČR odsouzen za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let. Rozporuje ovšem, zda v jeho případě došlo k naplnění druhé části hypotézy ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC, kterou je přiměřenost zásahu do rodinného či soukromého života. Žalobce žije na území ČR spolu s celou svou rodinou a zrušení trvalého pobytu bude mít vliv na jeho vztah s družkou, která má v ČR rodinu a bylo by pro ni takřka nemožné vše opustit a jít do zcela kulturně odlišné země. Žalobce přitom povolení k trvalému pobytu v ČR získal ve svých 12 letech, v Kosovu nemá žádné zázemí a jazykově a kulturně je integrován do ČR. Jeho matka není z důvodu psychiatrické nemoci schopna se žalobcem vycestovat z území na delší vzdálenosti, což vyplývá z lékařských zpráv. Rovněž faktická realizace veškerého rodinného života případnými návštěvami je z hlediska právních a finančních překážek takového postupu (cestovné, vyřizování víz) vyloučena. Tato hlediska ovšem žalovaná v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu neposuzovala (žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28). Žalobce tak má v ČR dostatečně silné vazby, jejichž přerušení by mohlo znamenat nepřiměřený zásah do jeho rodinného života.
4. Žalovaná rovněž nijak nehodnotila vliv zrušení trvalého pobytu na ekonomický život žalobce, čímž jednala v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). Žalovaná ani nepostupovala v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu, když nevzala v potaz skutečnost, že žalobce nemá v Kosovu žádné zázemí ani vazby, ačkoliv na to žalobce v řízení poukazoval.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje

5. Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Napadené rozhodnutí neznámá nepřiměřený zásah do života žalobce s ohledem na jeho způsob života na území ČR, rovněž splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení postupovala v souladu se zákonem, nepřekročila meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.
6. V podání ze dne 10. 7. 2017 žalobce zopakoval argumentaci uvedenou již žalobě s tím, že po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody povede řádný život a bude respektovat a dodržovat zákony České republiky.

IV. Skutková zjištění

7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že Ministerstvo zahájilo dne 19. 11. 2013 z moci úřední s žalobcem správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Bylo zjištěno, že žalobce byl opakovaně, celkem v sedmi případech, pravomocně odsouzen (např. pro spáchání trestného činu krádeže podle ustanovení § 247 odst. 1 a 2 trestního zákoníku, trestného činu loupeže podle ustanovení § 234 odst. 1 trestního zákoníku, pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ustanovení § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku). V prvostupňovém správním rozhodnutí dospělo Ministerstvo k závěru, že zrušení povolení k trvalému pobytu je sice zásahem do života žalobce, nikoliv však nepřiměřeným, došlo tedy k naplnění všech podmínek předvídaných v ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC ve znění účinném do 17. 12. 2015, a proto povolení k trvalému pobytu žalobci zrušilo. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal, že Ministerstvo nepřihlédlo k okolnostem, které by hovořily v jeho prospěch; je třeba přihlídnout k tomu, že se proti poslednímu odsuzujícímu rozsudku brání, neboť jej považuje za nespravedlivý a justiční omyl. Dále dodal, že zrušení pobytového oprávnění mu znemožní péči o nemocnou matku, jakož i možnost zapojit se do pracovního procesu a vést řádný život. K odvolání žalobce předložil vyjádření podepsané jeho družkou K. S., jeho vyjádření a lékařské potvrzení ze dne 8. 9. 2016 ohledně psychiatrického léčení paní Z. K. - matky žalobce. K odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím částečně změnila rozhodnutí Ministerstva a ve zbytku odvolání zamítla s tím, že v řízení nebylo prokázáno, že by měl žalobce v ČR dostatečně silné vazby, jejichž přetržení by mohlo znamenat nepřiměřenost přijatého opatření. S ohledem na jeho dosavadní způsob života, kdy si žalobce finanční prostředky opatroval závažnou trestnou činností, ani neprokázal dostatečnou míru integrace do české společnosti. Žalobce navíc neuvedl žádné skutečnosti, které Ministerstvo nezohlednilo a které by byly v jeho prospěch. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce v nynějším soudním řízení.

V. Právní posouzení

8. Krajský soud poté, co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované

(ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci řízení souhlasili.

9. Podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC, *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
10. Podle ustanovení § 174a ZPC, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Krajský soud se zprvu zabýval námitkou nedostatečné specifikace ve správním řízení rušeného povolení k trvalému pobytu, což dle názoru žalobce představuje vadu spočívající v neurčitosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, potažmo i rozhodnutí Ministerstva. Předně je nutno konstatovat, že s uvedenou výtkou přichází žalobce poprvé až v nynějším řízení před soudem, kdy předmětnou vadu neučinil předmětem přezkumu již ve správním řízení. Nejvyšší správní soud sice v usnesení ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62, č. 1472/2008 Sb. NSS, uzavřel, že žalobce může v žalobě namítat i to, co v řízení před správními orgány nenamítal a neučinil předmětem správního přezkumu, avšak v rozsudku ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, č. 1580/2008 Sb. NSS, konstatoval, že „*správní řád z roku 2004 zvýšil odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno (§ 82 odst. 2). Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné. Nelze proto vytýkat odvolacímu orgánu, že sám nezjistil, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebyly účastníkovi řízení řádně doručovány písemnosti (včetně rozhodnutí), pokud na tuto skutečnost odvolatel ve včas podaném odvolání obsahujícím základní specifikaci a obsah tohoto rozhodnutí nijak neupozornil a ze spisu to jinak nebylo možno seznat.*“ Je tedy plně na účastnících řízení, které skutečnosti uplatní jako kritérium správního či soudního přezkumu (dispoziční zásada), a žalované tudíž nelze přičítat k tíži, že ve správním řízení nereagovala na žalobcovy námitky a nevypořádala se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud tyto byly uplatněny až v samotné žalobě. Žalobci lze přisvědčit potud, že vadu spočívající v nedostatečné identifikaci rušeného povolení k trvalému pobytu měla žalovaná rozpoznat a v odvolacím řízení napravit, k čemuž dospěl i Městský soud v Praze v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č.j. 5 A 25/2011-34, nicméně již nelze souhlasit s žalobní námitkou v tom směru, že by uvedená vada způsobovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nikoliv každé administrativní pochybení ve výroku způsobuje nesrozumitelnost, a tedy nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí zakládající důvod k jeho zrušení; je-li rozhodnutí jako celek logické, pak zcela zřejmě administrativní pochybení jej nečiní nesrozumitelným a rozhodnutí může být soudem věcně přezkoumáno

Shodu s prvopisem potvrzuje

[viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2006, č. j. 20 Cad 39/2005-19]. Na výrok správního rozhodnutí je nutno nahlížet v kontextu celého správního řízení, tj. i úkonů učiněných účastníkem řízení. Jak již soud vyslovil shora, žalobce nejenže předmětnou vadu nenamítal v odvolacím řízení, ale z obsahu podaného odvolání navíc vyplývá, že si je vědom, jaké povolení k trvalému pobytu bylo předmětem správního řízení v I. stupni, když v odvolání doslova uvádí „...abyste mi zrušili trvalý pobyt“. Za takových okolností nezbývá než uzavřít, že dotčená vada výroku nemá vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí Ministerstva.

12. Je nutno rovněž odmítnout námitku žalobce, že se žalovaná nevyjádřila k délce lhůty k vycestování, neboť žalobce tuto skutečnost neuplatnil jako kritérium správního přezkumu, a žalované tudíž nelze vytýkat, že se v odvolacím správním řízení délkou lhůty nezbyvala; nemohla reagovat na námitky, které nebyly uplatněny.
13. Jelikož se shodných skutkových tvrzení účastníků řízení vyplynulo, že první hypotéza ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC ve znění účinném do 17. 12. 2015 byla naplněna, neboť žalobce byl v době rozhodování správních orgánů pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, vzal krajský soud shodná tvrzení účastníků za svá skutková zjištění a nadále se v rozsahu žalobních bodů zabýval tím, zda správní orgány správně dospěly k závěru o naplnění podmínky přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
14. Jak je vidno z ustanovení § 174a ZPC ve znění účinném do 17. 12. 2015, zákonodárce v demonstrativním výčtu skutečností, které musí správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlednit, zakotvil v první řadě závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Tím dává při interpretaci tohoto ustanovení najevo, že intenzita narušení právem chráněných hodnot hostitelského státu je kritériem, které se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí musí brát v potaz především. Ačkoliv by se *prima facie* mohlo zdát, že obě části hypotézy ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC jsou na sobě nezávislé, z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, vyplývá, že tomu tak není. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „...se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsaný zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený...Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Z citovaného je tedy patrné, že míra intenzity naplnění první části hypotézy ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ZPC ovlivňuje naplnění i druhé části hypotézy – podmínku, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. V rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměruje „něco k něčemu“, zde tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje

veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“ Analogicky vztaženo na nyní posuzovaný případ tedy správní orgány poměřovaly veřejný zájem na ochraně objektů chráněných trestním právem s právem žalobce na soukromý či rodinný život. Myšlenkový proces vedoucí k závěru o ne/přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je správním uvážením, přičemž „manuál“ pro správní orgány, jak onu proporционаlitu posuzovat, je obsažen právě v ustanovení § 174a ZPC.

16. Žalobci nelze přisvědčit, že správní orgány neopatřily dostatek podkladů pro své rozhodnutí, resp. nepřihlédly k žalobcem uvedeným tvrzením a důkazům, tuto svou námitku žalobce ani nijak nekonkretizoval. Správní orgány při posuzování proporcionality naopak postupovaly plně v souladu s ustanovením § 174a ZPC, když při rozhodování o odejmutí pobytového oprávnění porovnávaly jednotlivá kritéria zde uvedená se závažností jednání žalobce a druhem jeho protiprávního jednání. Bylo přihlédnuto k celkové době pobytu žalobce na území ČR, u tohoto kritéria žalovaná připouští, že dlouhá doba pobytu žalobce na území nasvědčuje tomu, že by přijímané opatření mohlo znamenat nepřiměřený zásah do jeho života, nicméně žalobce po podstatnou část pobytu na území ČR zde páchal různorodou trestnou činnost, což svědčí o tom, že se dostatečně neintegroval do společnosti a nelze tolerovat, aby mu bylo poskytnuto nejvyšší pobytové oprávnění. Žalovaná neshledala disproportionalitu ani v souvislosti s rodinnými vztahy žalobce, neboť žalobce je zletilý a není na matce, otci ani bratrovi závislý. Co se týče závislosti matky na žalobci, tak tato nebyla ve správním řízení prokázána, neboť žalobce netvrdil ani nedoložil, že by se o matku musel osobně starat a péči by nemohl zajistit někdo jiný, navíc nutnost jeho osobní péče o matku nevyplývá ani z předložené lékařské zprávy. Žalovaná ani nijak nezpochybnila dlouhodobost a pevnost vztahu žalobce s jeho družkou, nicméně ani tento vztah nemotivoval žalobce k vedení řádného života; v případě, že by byl žalobce nucen z území ČR vycestovat, nebude odloučení natolik odlišné od pobytu ve vězení. Rovněž není pravdou, že by se žalovaná nezabývala hlediskem právních překážek při realizaci rodinného života případnými návštěvami v ČR. V napadeném rozhodnutí naopak uvádí, že žalobci není z dlouhodobého hlediska zakázán pobyt na území ČR. Žalovaná správně uvádí, že tvořit rodinu mohou osoby různých státních občanství i bez povolení k trvalému pobytu. Trestním jednáním přišel žalobce pouze o výhody spojené s nejvyšším pobytovým oprávněním, avšak jiná v úvahu přicházející pobytová oprávnění mu nejsou zapovězena.

17. Krajský soud s hodnocením zjištěných skutečností plně ztotožňuje. Žalobce se po dobu pobytu v ČR dopouštěl úmyslného jednání ohrožující veřejný zájem, a to opakovaně, odsouzení na něj nemělo žádný vliv, a i když správní orgán rozhodovaly s časovým odstupem od spáchání posledního trestného činu, jeho společenská škodlivost se tím nijak nesnížila. Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku sp. zn. 2 Azs 147/2016 - 30, žalobce musel počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům České republiky může vést k ukončení jeho pobytového oprávnění a měl počítat s tím, že tímto svým jednáním vystaví obtížím nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky. Žalobce přesto proti veřejnému pořádku opakovaně, úmyslně a soustavně jednal; v případě žalobce se nejednalo

o ojedinělý exces. Za této situace žalovaná správně uzavřela, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce odejmutím povolení trvalého pobytu není nepřiměřený veřejnému zájmu na ochraně veřejného pořádku.

18. Rovněž není pravdou, že by se žalovaná nezabývala hlediskem právních překážek při realizaci rodinného života případnými návštěvami v ČR. V napadeném rozhodnutí naopak

Shodu s prvopisem potvrzuje

uvádí, že žalobci není z dlouhodobého hlediska zakázán pobyt na území ČR. Žalovaná správně uvádí, že tvořit rodinu mohou osoby různých státních občanství i bez povolení k trvalému pobytu. Trestním jednáním přišel žalobce pouze o výhody spojené s nejvyšším pobytovým oprávněním, avšak jiná v úvahu přicházející pobytová oprávnění mu nejsou zapovězena. Žalobcem poukazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, není přílehlavý na nyní projednávanou věc, neboť se jedná o žádost o mezinárodní ochranu, resp. o azylové řízení, kdy žadatelka je navíc matkou nezletilého dítěte. Krajský soud opakuje, že nynější zásah do rodinného života žalobce má původ především v jeho předchozím kriminálním jednání, což významně odlišuje nyní projednávanou věc od žalobcem poukazovaného případu. Žalobci lze přisvědčit pouze potud, že se žalovaná explicitně nezabývala finančními překážkami při realizaci jeho rodinného života návštěvami v ČR, nutno však dodat, že s uvedenou výtkou přichází žalobce poprvé až v nynějším řízení před soudem, kdy předmětnou námitku neučinil předmětem přezkumu již v odvolacím správním řízení. Jak již krajský soud uvedl výše, žalované nelze vyčítat, že ve správním řízení nereagovala na žalobcovy námitky a nevypořádala se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud tyto byly uplatněny až v samotné žalobě. Nad rámec přesto soud uvádí, že zrušení povolení k trvalému pobytu je zajisté spojeno s vyššími náklady při realizaci rodinného života, nicméně jak je uvedeno výše, žalobci se nabízí jiná pobytová oprávnění (přechodný pobyt na území na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému pobytu), která nepředstavují takový ekonomický zásah jako v případě krátkodobých návštěv.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Za situace, jak je popsána shora, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná,
a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
20. V řízení byla plně procesně úspěšná žalovaná, které v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalované žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo náhradu nákladů řízení nepřiznal (výroky II. a III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. května 2018

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje